27/08/2023

Η αιώνιος ζωή, οι εντολές του Θεού και το πρόβλημα της φτώχειας

/ Γνώμες

Η αιώνιος ζωή, οι εντολές του Θεού και το πρόβλημα της φτώχειας

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ζιμπάμπουε κ. Σεραφείμ

Στη Ευαγγελική περικοπή αυτής της Κυριακής (Ματθαίου 19,16-24) βλέπουμε κάποιον πλούσιο να πλησιάζει τον Ιησού και να τον ρωτάει τι πρέπει να κάνει για να κληρονομήσει την αιώνια ζωή. Κι ο Ιησούς του λέει ότι βασική προϋπόθεση είναι η τήρηση των εντολών του Θεού. Συγκεκριμένα, του τονίζει ότι για να σωθεί κάποιος και να γίνει πολίτης της βασιλείας του Θεού, πρώτον, πρέπει να παραμείνει πιστός και συνεπής σύζυγος, δηλαδή να μη πέσει σε μοιχεία. Η πτώση στην μοιχεία μπορεί να είναι και η νεκρή σχέση των παντρεμένων ή τελοσπάντων αυτών που δεν έχουν αγάπη και επικοινωνία μεταξύ τους. Το χειρότερο όμως είναι ότι από την στιγμή που κάποιος από τους συζύγους πέσει στην αμαρτία της μοιχείας, σημαίνει ότι έπαψε πλέον να υπακούει στο θέλημα του Θεού κι ότι άρχισε

να επιτελεί τα έργα του διαβόλου.

Γι’ αυτό γίνεται ανάξιος του Παραδείσου κι άξιος της Κολάσεως. Άλλωστε πολλές φορές, μια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη, δυστυχώς, πολλές φορές οδηγεί ανεύθυνα στο φόνο του αγέννητου παιδιού με την έκτρωση.

Δεύτερον, για να γίνει κάποιος μέλος της βασιλείας του Θεού δεν πρέπει να φονεύσει, διότι ο κάθε άνθρωπος είναι «κατ’ εικόνα Θεού», κι έτσι σκοτώνοντας κάποιος τον συνάνθρωπό του είναι ως να προσπαθεί να σκοτώσει τον Θεόν. Στην πραγματικότητα όμως ο φονιάς με τα κριτήρια της αιωνιότητας είναι ως να σκοτώνει τον εαυτόν του, γιατί ο ίδιος με το έγκλημα του καταδικάζει τον εαυτόν του να παραμείνει μακριά από τον Θεόν, μακριά δηλαδή από τον Παράδεισο και την αιώνια ζωή. Γι’ αυτό ο Χριστός, επειδή θέλει όλοι μας να σωθούμε και να γίνουμε αιώνιοι κάτοικοι του Παραδείσου, μας καλεί να συγχωρούμε και ν’ αγαπάμε ακόμη και τους εχθρούς μας. Μ’ αυτό τον προκλητικό τρόπο μένουμε μακριά από το ενδεχόμενο του φόνου και την αμαρτωλή σκέψη του αφανισμού του άλλου.

Τρίτον, για να κληρονομήσει κάποιος την αιώνια ζωή πρέπει νά έχει συνείδηση ότι τα πάντα ανήκουν στον Θεό, κι ότι μέσα από τα υλικά πράγματα που ο άνθρωπος ελέγχει ή κατέχει, του δίνεται η δυνατότητα ως εντολοδόχος του Δημιουργού Θεού, με την υπακοή στην εντολή της αγάπης, να τα διαχειρίζεται σωστά και τίμια για το καλό του ιδίου, της οικογένειας του και των συνανθρώπων του. Αντίθετα όταν ο άνθρωπος δεν ακολουθεί τη θεία αυτή εντολή, τότε γίνεται κλέφτης και αναπόφευκτα οδηγεί τον εαυτό του στην απώλεια, δηλαδή στην Κόλαση.

Τέταρτον, για να σωθεί κάποιος αιώνια πρέπει κάθε στιγμή να είναι έτοιμος να υποστηρίζει το δίκαιον, να μη επιτρέπει ποτέ ν’ αδικείται κανένας άνθρωπος. Εκεί που δεν συμβαίνει αυτό, τότε ο άνθρωπος είναι πρόθυμος να πέσει στην αμαρτία της ψευδομαρτυρίας σε βάρος του συνανθρώπου του, και ταυτόχρονα όμως να οδηγήσει και τον εαυτό του στην Κόλαση, δηλαδή στην αιώνια τιμωρία.

Πέμπτο, εκείνος που θέλει να σωθεί και να κληρονομήσει την αιώνια ζωή πρέπει να τιμά και να σέβεται τους γονείς του, γιατί πως είναι δυνατόν να αποδειχθεί ότι ένας είναι άξιος του Παραδείσου όταν αποδεικνύεται ανάξιος να δείξει έμπρακτα την αγάπη του και την ευγνωμοσύνη του προς τα πρόσωπα εκείνα που έκαμαν θυσίες για να τον μεγαλώσουν; Οι αχάριστοι δεν έχουν θέση στην βασιλεία του Θεού. Τονίζοντας ο Ιησούς ότι μόνο ο Θεός είναι καλός, μας στέλνει το μήνυμα ότι ο άνθρωπος μπορεί να γίνει καλός μόνο με τη τήρηση των εντολών του Θεού. Με τη τήρηση δηλαδή των εντολών του Θεού μπορούμε και μείς να γίνουμε κατά χάριν Θεοί. Ο Θεός τόσο πολύ αγάπησε τους ανθρώπους, ώστε έστειλε τον Υιόν

αυτού τον Μονογενή για να έχουμε «ζωή αιώνιον», διδάσκοντας μας να μετανοούμε για τα λάθη μας, διότι πλησιάζει η βασιλεία των ουρανών.

Γι’ αυτό δεν είναι ποτέ αργά, αν κάποιος από μας έπεσε στην αμαρτία της παρακοής της τήρησης των εντολών του Θεού, να μετανοήσει και να προσπαθήσει με προσευχή στον Θεό ν’ ανταποκριθεί μ’ ευθύνη, ένθεο ζήλο, αγάπη και συνέπεια στην τήρηση των εντολών του Θεού για να κληρονομήσει «ζωή αιώνιον». ΄Οσοι πάλι τηρούμε στη ζωή μας τις εντολές του Θεού, ας συνεχίσουμε μ’ επιμονή τον καλό αγώνα μας με την ταυτόχρονη κι αδιάκοπη συμμετοχή μας στην Λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας, με τον εκκλησιασμό μας, με την συχνή κι άξια προσέλευση μας στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, και με την καθημερινή προσπάθεια μας, όπου και να βρισκόμαστε, να δίνουμε μαρτυρία Χριστού, δείχνοντας την αγάπη μας προς όλους τους ανθρώπους που έχουν την ανάγκη μας.
Να έχουμε συνείδηση ότι πάντοτε βρίσκεται αόρατα μπροστά μας ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Αυτό μπορούμε να το ζούμε και να τό συναισθανόμαστε με τη σιωπηλή επανάληψη της νοερής προσευχής του Χριστού: «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησον με τον αμαρτωλό και σώσον τον κόσμο σου». Αν όμως συμβαίνει πάνω από την πίστη μας στο Θεό, να μας απασχολεί κάτι άλλο, όπως στην περίπτωση του σημερινού πλούσιου του Ευαγγελίου, που έγινε σκλάβος του πλούτου του, τότε ισχύει και για μας η προτροπή του Χριστού ν’ αποδεσμευθούμε απ’ ό,τι μας έγινε πάθος και ν’ ακολουθήσουμε τον Χριστό.

΄Οπως δηλαδή ο Χριστός εργάστηκε και θυσιάστηκε για το δίκαιο, την αξιοπρέπεια και τελικά για τη σωτηρία του ανθρώπου, το ίδιο και μεις καλούμαστε να τον μιμηθούμε στη ζωή μας, έχοντας Αυτόν ως πρότυπο μας. ΄Ετσι έχουμε και μεις ζωντανές ελπίδες, όπως τους αγίους, που η Εκκλησία μας καθημερινά τιμά, να γίνουμε και μεις άγιοι και να εισέλθουμε στην βασιλεία του Θεού.

Με αφορμή την σημερινή Ευαγγελική περικοπή, πρέπει να διευκρινίσουμε ότι ο πλούτος δεν είναι κάτι κακό που ο κάτοχός του πηγαίνει στην Κόλαση. Αυτό που οδηγεί στην απώλεια είναι η κακή του χρήση. Η καλή του χρήση οδηγεί στον Παράδεισο. Κι ο πλούτος είναι μέρος της δημιουργίας του Θεού, που στην αγία Γραφή χαρακτηρίζεται «καλή λίαν». ΄Ετσι στην γνωστή παραβολή του φτωχού Λαζάρου και του άσπλαχνου πλουσίου, βλέπουμε τον Αβραάμ, που ήταν ένας από τους πιο πλούσιους ανθρώπους της Παλαιάς Διαθήκης, να βρίσκεται στον Παράδεισο.

΄Οταν κάποιος είναι πλούσιος και δεν μπορεί ν’ ανταποκριθεί στις εντολές του Θεού και να μιμηθεί το παράδειγμα του Αβραάμ και του Ζακχαίου, που χρησιμοποίησαν τον πλούτο τους για την σωτηρία των συνανθρώπων τους, τότε ο πλούτος του πλούσιου ανθρώπου γίνεται η αιτία της καταστροφής του. Με τον

τρόπο δηλαδή που χρησιμοποιεί κάποιος ό,τι έχει δείχνει την κακία του ή την αγάπη του. Στην περίπτωση του πλούσιου αυτής της Ευαγγελικής περικοπής, έχουμε την αρνητική χρήση του πλούτου, όπου φαίνεται η απληστία του και η εξάρτηση του από τα υλικά αγαθά, κατά βάθος ακόμη κι η κακία του και ταυτόχρονα ο κίνδυνος της απώλειας της αιώνιας ζωής. Γι' αυτό ο Χριστός τον προτρέπει να δείξει αγάπη μοιράζοντας τα πάντα στους φτωχούς ανθρώπους που είχαν ανάγκες, κι ο ίδιος να τον ακολουθήσει να γίνει δηλαδή ένας από τους αποστόλους του. Αυτός όμως περίλυπος αρνήθηκε τη μεγάλη τιμή που του πρότεινε ο Χριστός.

Σήμερα που ζούμε σε τοπικό επίπεδο, αλλά και παγκόσμιο, το φαινόμενο της οικονομικής κρίσης, είναι πιο επίκαιρο πως όσοι μπορούμε να βοηθούμε με αγάπη και καλοσύνη και γενναιοδωρία αυτούς που στερούνται φαγητό, φάρμακα, εκπαίδευση, σπίτι και εργασία και ιδιαίτερα τα άπορα και ορφανά παιδιά που είναι και τα μεγάλα θύματα των δικών μας παραλήψεων και λαθών.

Η Εκκλησία ως ο «παρατεινόμενος Χριστός εις τους αιώνας», απευθύνει το ίδιο μήνυμα και σε μας σήμερα «Δικαιοσύνη μάθετε οι ενοικούντες επί της γής'. Σε μας εναπόκειται με τη χάρη του Θεού να γίνουμε αν θέλουμε Απόστολοι του Χριστού. Η μαρτυρία του Χριστού ισχύει και σήμερα. «Αυτά που για τους ανθρώπους είναι αδύνατα, για το Θεό είναι δυνατά».